

บทที่ ๒

สรุปข้อความและข้อเสนอมะ

การเข้ามาเสริมธุรกิจของประเทศไทยที่ได้ดำเนินการตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจ แผนแรก พ.ศ. ๒๕๐๔ - ๒๕๐๘ ได้ประสบผลสำเร็จพอสมควรตามเป้าหมายที่ตั้งไว้ แต่เนื่องจากข้อเท็จจริงที่ว่า ประเทศไทยเป็นประเทศเกษตรกรรมมาก่อน เกษตรกรรมจึงยังคงความสำคัญอยู่มาก แต่ในขณะเดียวกันอุตสาหกรรมก็ค่อย ๆ ทวีความสำคัญขึ้นเป็นลำดับ ถึงแม้ว่าการพัฒนาอุตสาหกรรมในปัจจุบันจะเน้นไปในอัตราที่กะทัดรัด แต่ในเวลาต่อไปก็อาจจะคาดได้ว่า อัตราการพัฒนาอุตสาหกรรมจะทวีสูงขึ้นจนอยู่ระดับที่น่าพอใจ

อย่างไรก็ตาม ควบคู่กันนี้ว่า การพัฒนาอุตสาหกรรมนั้นยังอยู่ในขั้นเริ่มต้น อุตสาหกรรมส่วนใหญ่ จึงยังเป็นอุตสาหกรรมขนาดเล็ก และอุตสาหกรรมแปรรูปผลิตภัณฑ์เกษตรกรรม เช่น โรงสี โรงเลื่อย โรงงานน้ำตาล เป็นต้น อุตสาหกรรมขนาดใหญ่จะถือว่ามีบ้างก็เพียงเล็กน้อย ทั้งนี้เมื่อพิจารณาในระยะยาว ประเทศไทยยังมีทางที่จะเร่งรัดพัฒนาอุตสาหกรรมให้เกิดผลขึ้นได้เป็นอย่างดีเพราะขณะนี้การประกอบอุตสาหกรรมยังอยู่ในระดับต่ำ ยังมีทางที่จะเริ่มอัตราการขยายตัวได้อย่างมากและรวดเร็วขึ้นอีก การพัฒนาอุตสาหกรรมของประเทศไทยจะรุกหน้าไป กัดอกก็ยิ่งถ้าสามารถเพิ่มมูลค่าผลิตภัณฑ์ทางอุตสาหกรรมสูงขึ้นประมาณ ๒.๖ เท่าในระยะเวลา ๑๒ ปี หรือจากมูลค่าผลิตภัณฑ์ทางอุตสาหกรรมจากปีค.ศ. ๓,๓๐๐ ล้านบาทในปี ๒๕๐๔ เป็นประมาณ ๒๖,๓๐๐ ล้านบาทในปี ๒๕๑๖ เป้าหมายดังกล่าวจะสัมฤทธิ์ผล รัฐบาลต้องให้การสนับสนุนและส่งเสริมอย่างจริงจัง โดยเฉพาะในด้านการขยายตัวของอุตสาหกรรมส่วนเอกชน

ในการส่งเสริมดังกล่าว นอกจากจะจัดตั้งสถาบันส่งเสริมอุตสาหกรรมส่วนเอกชนต่าง ๆ ขึ้นมา รัฐบาลยังมีความจำเป็นที่จะต้องลงทุนพื้นฐานโครงสร้างทางเศรษฐกิจและสังคม (Social and Economic overhead capital) ให้นับถึงเพียงรอด ทั้งนี้ นอกจากการลงทุนทางการศึกษาหรือสุขภาพอนามัยแล้ว ยังต้องสร้างระบบการติดต่อสื่อสาร ถนนคมนาคม โรงงานไฟฟ้าและน้ำประปา การชลประทานและอื่น ๆ ซึ่งเป็นพื้นฐานสำคัญในการสนับสนุนให้มีอุตสาหกรรมที่ทันสมัยขึ้นได้

๒๕๖. ตัวเลขได้จากการคาดคะเนของ บริษัท IDEA ซึ่งปรากฏในหนังสือของคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน ที่ ๑๐๒๖/๒๕๐๔ เรื่องโครงการจัดตั้งนิคมอุตสาหกรรม ซึ่งเป็นข้อคาดคะเนที่น่าสนใจยิ่ง

รัฐบาลก็ได้ตระหนักถึงความสำคัญของอุตสาหกรรม และได้กำหนดไว้ในแผนพัฒนา ฯ ว่ารัฐบาล จะ "ส่งเสริมการรวมทรัพย์สินและการลงทุนในกิจการอุตสาหกรรมของเอกชน แม้ว่าในปัจจุบันนี้ การอุตสาหกรรมยังมีบทบาทในวงแคบในเศรษฐกิจของประเทศก็ตาม แต่วัตถุประสงค์ที่สำคัญ ประการหนึ่งในการพัฒนา ก็เพื่อส่งเสริมให้กิจการอุตสาหกรรมขยายตัวรวดเร็วยิ่งขึ้น โดยการ ให้ความช่วยเหลือสนับสนุนกิจกรรมของเอกชน ในทางที่จะไม่เสียประโยชน์ส่วนรวมแก่ประชาชน และที่จะก่อให้เกิดสถานการณ์ดีซึ่งจะชักจูงให้บุคคลทั้งภายในและภายนอกประเทศมาลงทุนในกิจการ อุตสาหกรรมมากขึ้น ๒๕๗ "

นอกเหนือไปจากการที่ภาครัฐบาลจะสนับสนุนส่งเสริมอุตสาหกรรมส่วนเอกชน อันเป็นหลัก ของวิถยานุรักษ์ฉบับนี้แล้ว ผู้เขียนมีความเห็นเพิ่มเติมอีกว่า ถ้ารัฐบาลใดจะเห็นความจำเป็นที่จะส่งเสริมอุตสาหกรรมดังกล่าว ยังจำเริ่มที่จะต้องแก้ไขข้อบกพร่อง และอุปสรรคอื่น ๆ อีก ซึ่งจะได้นำมาประมวลเอาไว้ในบทสรุปที่กล่าวถึงการพิจารณาจึงได้แยกเป็นข้อใหญ่ ๆ คือ

- ๑. สถาบันส่งเสริมอุตสาหกรรมส่วนเอกชน
 - ก) คณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน ฯ
 - ข) บรรษัทเงินทุนแห่งประเทศไทย
 - ค) กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม
 - ง) สถาบันราชการและในเครือราชการอื่น ๆ ที่ส่งเสริมอุตสาหกรรม
- ๒. ข้อเสนอนี้เพิ่มเติมเพื่อเป็นการส่งเสริมอุตสาหกรรมส่วนเอกชน
 - ก) นโยบายของรัฐ ในการส่งเสริมอุตสาหกรรมส่วนเอกชน
 - ข) การอำนวยความสะดวกของรัฐต่ออุตสาหกรรมส่วนเอกชน
 - ค) ปัญหาอื่น ๆ ต่อการส่งเสริมอุตสาหกรรมส่วนเอกชน

๒๕๗. สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจแห่งชาติ แผนพัฒนาการเศรษฐกิจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๔ ๒๕๐๖

๑. สถาบันส่งเสริมอุตสาหกรรมส่วนเอกชน

ก) คณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนเพื่อกิจการอุตสาหกรรม

สถาบันแห่งนี้มาจากระราชบัญญัติส่งเสริมอุตสาหกรรม พ.ศ. ๒๕๔๗ ซึ่งต่อมา
ได้มีประกาศของคณะปฏิวัติฉบับที่ ๓๓ และ ๕๙ ขยายความในพระราชบัญญัติให้ชัดเจนขึ้น จนกระทั่ง
พ.ศ. ๒๕๐๑ ได้มีพระราชบัญญัติส่งเสริมการลงทุนเพื่อกิจการอุตสาหกรรม ออกมาใช้แทนพระราชบัญญัติ
ฉบับเดิม ปัจจุบันได้มีพระราชบัญญัติส่งเสริมการลงทุนเพื่อกิจการอุตสาหกรรม พ.ศ. ๒๕๐๕ รวมทั้ง
ฉบับแก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ. ๒๕๐๘ เป็นหลักในการดำเนินงานของคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน ฯ

คณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน ฯ จึงจัดเป็นสถาบันที่สำคัญยิ่ง ในการส่งเสริมอุตสาหกรรม
ส่วนเอกชน โดยให้สิทธิประโยชน์ต่าง ๆ แก่ผู้ขอรับการส่งเสริมตามพระราชบัญญัติส่งเสริมการลงทุน
เช่น การงดเว้นอากรขาเข้าและภาษีการค้า การยกเว้นภาษีเงินได้ การนำช่างฝีมือ หรือผู้ชำนาญ
การเข้าประเทศ การส่งเงินออกนอกประเทศได้ เมื่อเงินนั้นเป็นเงินทุนต่างประเทศ การงดเว้น
อากรขาเข้า และภาษีการค้าแก่วัตถุดิบและวัสดุที่จำเป็น เป็นต้น

- กิจการที่ควรได้รับการส่งเสริม จากคณะกรรมการลงทุน ฯ ในทัศนะของผู้เขียนคือ
- (๑) กิจการที่สามารถดำเนินการได้อย่างมีประสิทธิภาพและเลี้ยงตัวเองได้ในอนาคต
 - (๒) เป็นกิจการที่ใช้วัตถุดิบและวัสดุที่จำเป็น ตลอดจนแรงงานในประเทศ เป็นส่วนใหญ่
 - (๓) เป็นกิจการที่มีส่วนในการช่วยเร่งรัดการพัฒนาเศรษฐกิจส่วนรวมของประเทศ
 - (๔) เป็นกิจการที่มีความเหมาะสมต่อสภาพของบ้านเมือง และความเป็นอยู่ของประชาชน
- จากผลของการปฏิบัติงานที่ผ่านมา ข้อบกพร่องของสถาบันแห่งนี้ ยกพิจารณาได้ ๒ ด้าน

คือ

๑) ข้อบกพร่องของพระราชบัญญัติส่งเสริมการลงทุน พ.ศ. ๒๕๐๕

- (๑) ผู้ขอส่งเสริมประเภทขยายกิจการแทบจะไม่ได้รับประโยชน์จากระราชบัญญัติลงทุนเลย
- (๒) บทบัญญัติเรื่องการงดเว้นหรือลดอากรขาเข้าและภาษีการค้าแก่วัตถุดิบและวัสดุที่
จำเป็น ควรมีการแก้ไขปรับปรุงใหม่

- (๓) การส่งผลิตภัณฑ์หรือผลิตภัณฑ์ผลิตโดยออกนอกประเทศควรจะได้รับ การงดเว้นภาษีการค้าตลอดไป
- (๔) การกำหนดบทเฉพาะกาลขึ้นตามมาตรา ๒๔ ไม่เหมาะสมอย่างยิ่งแก่บรรยากาศการลงทุน ๒๕๔

๒) ข้อบกพร่องของคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน

- (๑) ไม่มีฐานะเป็นนิติบุคคล ทำให้ไม่สามารถทำนิติกรรม หรือสัญญาใด ๆ ความสำคัญใด
- (๒) ไม่มีผู้บังคับบัญชารับผิดชอบในการบริหารประจำ
- (๓) ไม่มีเจ้าหน้าที่ประจำเพียงพอกับงาน
- (๔) กรรมาธิการพิจารณาข้อเสนอรับการส่งเสริมยังล่าช้ามาก
- (๕) การจัดแบ่งงานเป็นการภายในตามที่เป็นอยู่ในปัจจุบันยังไม่เหมาะสม

ข้อบกพร่องเหล่านี้ บางประการก็ได้จัดแก้ไขแล้ว โดยได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติว่าด้วยการลงทุนเสียใหม่ในปีพ.ศ. ๒๕๑๔ มีการยกฐานะของคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน เป็นสำนักงาน มีฐานะเทียบกรม เพื่อให้มีฐานะเป็นนิติบุคคล มีเลขาธิการเป็นผู้บังคับบัญชาและรับผิดชอบต่อการบริหารงานประจำ มีการปรับปรุงแบ่งส่วนหน่วยงานใหม่ให้เหมาะสม เพิ่มเจ้าหน้าที่ประจำให้มากขึ้น และปรับปรุงการพิจารณาการส่งเสริมให้รวดเร็วและมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

อย่างไรก็ตาม การปรับปรุงนี้ เป็นการปรับปรุงเพียงข้อบกพร่องของคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน ส่วนข้อบกพร่องของพระราชบัญญัติส่งเสริมการลงทุน เกี่ยวกับประโยชน์ของผู้ลงทุนต่าง ๆ ยังหาได้รับการปรับปรุงไม่ จึงควรที่รัฐบาลจะใส่ใจแก้ไขปรับปรุงเสีย เพื่อเป็นเครื่องจูงใจผู้ลงทุนใหม่ลงทุนในประเทศให้มากยิ่งขึ้น

นอกจากนี้แล้ว ยังมีข้อเสนอแนะประการอื่นๆ เพื่อให้คณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนปฏิบัติภารกิจให้ดีขึ้น

๒๕๔. รายละเอียดจากบทที่ ๒ คณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน

๑) ควรสำรวจเกี่ยวกับการลงทุนโดยทั่วไปและช่องทางที่จะนำเงินมาลงทุน
 ทั้งนี้โดยการวิจัยและรวบรวมสถิติตัวเลขต่าง ๆ เป็นการรวบรวมข้อเท็จจริง และตัวเลข
 ที่ผู้ลงทุนจำเป็นต้องใช้ในการวิเคราะห์สถานการณ์ลงทุน ทั้งนี้ได้แก่เรื่อง เกี่ยวกับตลาด ที่ดิน
 ที่อาจใช้เพื่อการอุตสาหกรรมและค่าของที่ดิน นั้น ๆ ค่าใช้จ่ายของการก่อสร้าง การขนส่งและ
 การคมนาคม วัตถุประสงค์ที่อาจหาได้ในประเทศไทย ธนาคารและบริกรด้านการเงิน ค่าแรงงาน
 ความมีฝีมือของแรงงานกฎหมายเกี่ยวกับแรงงาน परिवรรตเงินตราต่างประเทศ อัตราค่าใช่ไป
 ครัว เชื้อเพลิง เป็นต้น เพื่อให้ผู้ลงทุนมีสิ่งประกอบการตัดสินใจที่จะลงทุนเพิ่มขึ้น

๒) จัดพิมพ์เอกสารเพื่อเผยแพร่เกี่ยวกับการลงทุน ซึ่งอาจจัดพิมพ์เป็นประเภท
 แนวทางการลงทุน (Investment Guides) โดยบรรจุข้อความที่น่าสนใจต่าง ๆ
 นอกจากตัวเลขสถิติต่าง ๆ ตามที่กล่าวในข้อ ๑ แล้วยังควรบรรจุเรื่องฐานะทางเศรษฐกิจของ
 ประเทศ ฐานะตลาดและกำลังซื้อของประชาชน การให้สิทธิต่าง ๆ ตามพระราชบัญญัติลงทุน ความ
 สะดวกในค่านต่าง ๆ ที่รัฐบาลได้ให้นโยบายเศรษฐกิจและเสรีภาพในการประกอบการ นโยบายการคลัง
 เสถียรภาพการคลังภายใน นโยบายการพาณิชย์ สิทธิอัตราผู้ลดภาษี และฐานะการค้า กฎหมายการ
 ประกันสังคม เป็นต้น เป็นการประชาสัมพันธ์และเผยแพร่ผลงานของผู้ลงทุนและประชาชนทั่วไปทราบ
 เพื่อให้ทราบถึงโอกาสที่เอกชนจะลงทุนได้ ทั้งนี้ให้เพิ่มถึงความสำคัญของอุตสาหกรรมค้ำเศรษฐกิจ
 ของประเทศ

๓) ขยายบริการที่จะให้แก่ผู้ลงทุนมากขึ้น ซึ่งควรรวมทั้งการจัดให้มีการวิเคราะห์
 และประเมินผลทางเศรษฐกิจของค่าของการส่งเสริมรายใหม่ ศึกษาและศึกษาค้นคว้าของทางสำนักงาน
 การลงทุนใหม่รวมทั้งวิเคราะห์ถึงกฎหมายต่าง ๆ ที่จะมีผลกระทบต่อการลงทุนรายใหม่ใน
 ประเทศไทย ทั้งนี้ที่จะปรับปรุงวิธีการและหลักเกณฑ์ที่ใช้ในการพิจารณาค่าของการส่งเสริม
 ให้สะดวก รวดเร็ว และมีประสิทธิภาพสูงกว่าเก่า

นอกจากนั้น ยังควรวิจัยและวิเคราะห์อุตสาหกรรมประเภทต่าง ๆ ที่คาดว่าจะเกิด
 ขึ้นใหม่และอุตสาหกรรมที่มีอยู่แล้ว ให้ขยายการผลิตได้มากขึ้น ศึกษาหาข้อบกพร่องอุตสาหกรรม ทั้ง
 ภายในและภายนอกประเทศ เพื่อประโยชน์แก่การขยายการผลิต

๔) ควรจะใ้แก่การศึกษาคณะของกิจการอุตสาหกรรมที่ได้รับการส่งเสริม โดย
 มีหน่วยงานเฉพาะที่ทำหน้าที่เป็น Follow-up Division เพื่อให้ทราบว่าอุตสาหกรรม
 ที่ได้รับการส่งเสริม นั้น ได้รับสิทธิประโยชน์ตามที่กำหนดไว้ในบัตรส่งเสริมโดยสะดวกและถูกต้อง
 หรือไม่ การปฏิบัติงานมีอุปสรรคอย่างไร หรือมีอุปสรรคประเภทเดียวกับจากต่างประเทศ ส่งเข้ามา
 พืชผลหรือไม่ ทั้งนี้เพื่อสะดวกแก่การวางมาตรการปกป้องอุตสาหกรรมที่เพิ่งตั้งขึ้นในประเทศ
 (Infant Industry Protection) และหาทางช่วยเหลือให้อุตสาหกรรม
 ที่ได้รับการส่งเสริมสามารถตั้งตัวได้ และสามารถแข่งขันกับสินค้าชนิดเดียวกันจากต่างประเทศได้
 ในเวลาต่อมา

ซึ่งทั้งนี้ยังรวมถึง การศึกษาคณะของ เพื่อป้องกันมิให้เกิดการรวมกลุ่มเพื่อลดราคา
 วัตถุดิบ และขึ้นราคาสินค้าอุตสาหกรรม การศึกษาปรับปรุงแก้ไขกฎหมายและระเบียบข้อบังคับต่าง ๆ
 ซึ่งเป็นอุปสรรคในการพัฒนาอุตสาหกรรม ตลอดจนจัดวางมาตรฐานผลิตภัณฑ์ในค่านอุตสาหกรรมเพื่อ
 ประโยชน์แก่ความปลอดภัยของประชาชน และเพื่อป้องกันการแข่งขันที่ไม่ยุติธรรม (Unfair Practices)

การที่ทางคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนจะทำหน้าที่ในข้อ ๓) และ ๔) โดยสะดวก
 นั้นจะต้องมีการแก้ไขปรับปรุงเจ้าหน้าที่ผู้ดำเนินการในปัจจุบันเสียก่อน ซึ่งนอกจากจะมีการจัดแบ่ง
 หน่วยงานให้ดำเนินการในค่านนี้แล้ว จะต้องมีการเลือกสรรเจ้าหน้าที่ผู้มีความชำนาญเฉพาะค่าน
 เชี่ยวชาญดำเนินการในค่านต่าง ๆ อย่างเหมาะสม อันจะเป็นผลช่วยให้บริการแก่ผู้ลงทุนได้มากและ
 มีประสิทธิภาพขึ้น เช่น เกี่ยวกับการปฏิบัติงานของคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนจะได้มีประสิทธิภาพ
 ยิ่งกว่าเก่าด้วย

๕) การจัดลำดับความสำคัญของอุตสาหกรรม ปัจจุบันการแยกความสำคัญของอุตสาหกรรม
 ที่ได้รับการส่งเสริมออกเป็นประเภท ก. ข. และ ค. ยังบกพร่องหลายประการ เน้นกันว่า
 อุตสาหกรรมที่มีความสำคัญต่อเศรษฐกิจของประเทศบางอย่าง กลับถูกแยกประเภทเป็นประเภท ก.
 ซึ่งได้รับสิทธิและประโยชน์น้อยกว่าอุตสาหกรรมประเภทอื่น ๆ ดังนั้นจึงควรมีการจัดลำดับความสำคัญ

ของอุตสาหกรรมเสียใหม่ โดยพิจารณาจากอุตสาหกรรมที่ใช้วัตถุดิบ ทรัพยากรธรรมชาติในประเทศ อุตสาหกรรมที่จะช่วยประหยัดเงินตราต่างประเทศในลักษณะทดแทนการนำเข้า (Import Substitute) อุตสาหกรรมที่ช่วยการจ้างงานของประเทศ อุตสาหกรรมเพื่อประโยชน์ในการพัฒนาการเกษตร เป็นต้น

๑) บริษัทเงินทุนอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย

บริษัทเงินทุน ฯ มีลักษณะเป็นธนาคารเพื่อการพัฒนา (Development Bank) คือให้เงินในระยะยาว และมีอัตราดอกเบี้ยต่ำ เพื่อเป็นการช่วยเหลือให้มีการประกอบอุตสาหกรรม เพิ่มขึ้นในประเทศ สถาบันแห่งนี้เป็นสถาบันของเอกชน แต่สามารถดำเนินการได้ตามวัตถุประสงค์ดังกล่าว ก็เพราะได้รับความช่วยเหลือจากรัฐบาล และองค์การระหว่างประเทศ ซึ่งที่สำคัญก็คือ ธนาคารโลก โดยทางบริษัทเงินทุนระหว่างประเทศ (International Finance Corporation) และจากสถาบันสินเชื่อเพื่อการบูรณะแห่งสหพันธรัฐเยอรมัน

จากการวิเคราะห์การปฏิบัติงานของบริษัทเงินทุน ฯ พอสรุปได้ว่า

๑) ความล่าช้าในการวิเคราะห์โครงการการลงทุน ในการพิจารณาให้เงินหลักสำคัญในการพิจารณาของบริษัทเงินทุน อยู่ที่โครงการการลงทุน อุปสรรคในที่นี้คือ ผู้ขอเงินส่วนใหญ่ไม่มีโครงการการลงทุนมาแสดง ซึ่งทำให้เจ้าหน้าที่ของบริษัทต้องเข้าไปจัดทำโครงการให้ อันทำให้ช่วงระยะเวลาการขอเงินจากบริษัทต้องล่าช้าไป หากแก้ข้อจำกัดได้โดยการเผยแพร่โฆษณาต่าง ๆ เพื่อให้ผู้ลงทุนเห็นประโยชน์ของการจัดตั้งโครงการขึ้นมาจนการดำเนินการดำเนินกิจการ

๒) การรวบรัดปฏิบัติงานของบริษัท ยิ่งล่าช้าอยู่มาก เมื่อเปรียบเทียบกับธนาคารพาณิชย์ต่าง ๆ เพราะบริษัทให้เงินโดยถือโครงการเป็นสำคัญ ทั้งเป็นการใหญ่ในระบบฯ ทั้งนี้โดยไม่ได้คำนึงถึงความสำคัญของหลักทรัพย์เท่าใดนัก จึงต้องใช้เวลาพิจารณารายละเอียดต่าง ๆ อย่างถี่ถ้วน ซึ่งก็เป็นสิ่งจำเป็น แต่บริษัทควรหาวิธีปรับปรุงให้การปฏิบัติงานสะดวกรวดเร็วและมีสมรรถภาพยิ่งขึ้น

๓) เจ้าหน้าที่ดำเนินการ ปัจจุบันมีผู้ลงทุนสนใจมาขอเงินจากบริษัทเพิ่มขึ้นตามลำดับ จึงทำให้ขาดการคัดเลือก ในอนาคตอันใกล้ เจ้าหน้าที่ของบริษัทจะมีไม่พอเพียง การจะ

เริ่มเจ้าหน้าที่คนอื่นอาจทำได้ลำบาก เพราะจะทำให้บริษัทไม่มีกำไร ทางแก้ทางก็คือ
ขอรับความช่วยเหลือจากรัฐบาลหรือองค์การระหว่างประเทศแทน เพื่อขอผู้ชำนาญการต่าง ๆ
เข้ามาช่วยงานของบริษัท

๔) การติดตามเงินกู้ จัดเป็นงานสำคัญเพื่อมิให้เงินกู้ของบริษัทต้องสูญไป
บริษัทจึงได้ตั้งหน่วยติดตามเงินกู้ (Follow - up division) ซึ่งทำให้ค่าใช้จ่ายในค่านี้นั้น
ตัวสูงขึ้น เพราะลูกค้าของบริษัทมากขึ้นเป็นลำดับ ข้อพิจารณาก็คือ ปรับปรุงการปฏิบัติงานของ
หน่วยงานนี้ให้สมรรถภาพสูงสุดในทางที่ประหยัดที่สุดด้วย

๕) การเผยแพร่กิจการของบริษัทเงินทุน จัดเป็นสิ่งสำคัญเพื่อให้ผู้ลงทุน
ที่มีความคิดริเริ่มมีความสามารถ แดงขาดเงินทุน สามารถประกอบอุตสาหกรรมขึ้นได้ด้วยความ
ช่วยเหลือจากเงินทุนจากบริษัทรวมทั้งการขอกู้ไปเพื่อ ขยาย ปรับปรุง กิจการให้ดียิ่งขึ้น
ปัจจุบันการเผยแพร่ของบริษัทกระทำโดย ขอความร่วมมือจากธนาคารพาณิชย์ต่าง ๆ รวมทั้ง
สมาคมพาณิชย์จีน เพื่อเผยแพร่กิจกรรมของบริษัท การเผยแพร่ดังกล่าว ยังควรขยายให้
กว้างขวางมากขึ้นกว่านี้ ภัยการล้มส่อเอกสารแสดงผลงานของบริษัท ๆ ให้มากขึ้นกว่าเดิม
รวมทั้งหาแหล่งกระจายข่าวอื่น ๆ เพื่อให้งานของบริษัทเงินทุนกระจายออกไปในวงกว้าง
ยิ่งขึ้น

ก) กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม

เป็นอีกสถาบันหนึ่งที่ตั้ง เสริมอุตสาหกรรมส่วนเอกชน โดยเฉพาะอุตสาหกรรม
ครอบครัวและอุตสาหกรรมขนาดย่อม กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม มีหน่วยงานสำคัญที่ทำหน้าที่ในด้านนี้
อยู่ ๒ หน่วยงานคือ

- ๑) สำนักงานเงินกู้เพื่อส่งเสริมอุตสาหกรรมขนาดย่อม
- ๒) สถาบันบริการอุตสาหกรรมขนาดย่อม

๑). สำนักงานเงินกู้เพื่อส่งเสริมอุตสาหกรรมขนาดย่อม

ทำหน้าที่และมีวัตถุประสงค์ที่คล้ายคลึงกับบริษัทเงินทุน และเป็นโครงการที่ต่อเนื่องกัน โดยบริษัทเงินทุนช่วยเหลือแก่อุตสาหกรรมขนาดกลางขึ้นไป ส่วนสำนักงานเงินกู้ ฯ ช่วยเหลืออุตสาหกรรมขนาดย่อมลงมา โดยสนับสนุนให้ผู้มีก้ำวามรู้ก้ำวามสามารถ ซึ่งมีก้ำวามริเริ่มและโครงการคิดแต่ขาดเงินทุนให้สามารถประกอบอุตสาหกรรมได้ กับช่วยผู้ประกอบการอุตสาหกรรมขนาดย่อมอยู่แล้ว โดยเงินไปขยายปรับปรุงกิจการให้เหมาะสม ทั้งนี้โดยได้รับความร่วมมือจากธนาคารเกษตร และธนาคารมหผล ซึ่งจะเป็นผู้ให้เงิน เมื่อคณะกรรมการพิจารณาเรื่องเงินกู้เพื่อส่งเสริมอุตสาหกรรมขนาดย่อม ได้พิจารณาเห็นควรรีให้เงินแล้ว

สำนักงานเงินกู้ ฯ เพิ่งเริ่มดำเนินการมาในปี ๒๕๐๘ ผลงานจึงยังไม่ปรากฏเด่นชัด เพราะยังอยู่ในขั้นทดลองปฏิบัติการอยู่ ในระยะต่อไปคงจะได้ขยายขอบเขตของกรปฏิบัติการให้เงินกู้ยืมอย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น รวมทั้งควรมีการขยายการโฆษณาเผยแพร่วัตถุประสงค์และหน้าที่ของสำนักงานไว้ใหญ่ประกอบการอุตสาหกรรมขนาดย่อมทั้งหลายไว้ เพื่อให้การปฏิบัติงานได้บรรลุผลตามเป้าหมายยิ่งขึ้น นอกจากนี้ควรมีการปรับปรุงกรรมวิธีการปฏิบัติงานให้รวดเร็ว และเหมาะสม เพราะในวงการธุรกิจนั้น " เวลา " จัดว่ามีความสำคัญต่อกิจการอยู่มาก ดังนั้นการพิจารณาอนุมัติให้เงินจึงควรเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและฉับพลัน

๒). สถาบันบริหารอุตสาหกรรมขนาดย่อม

เป็นสถาบันที่กำลังจะจัดตั้งขึ้นใหม่ เป็นหน่วยงานของกรมส่งเสริมอุตสาหกรรม โดยจะให้หน้าที่ช่วยควบคุมช่วยเหลือทางเทคนิคและบริหารการต่าง ๆ แก่อุตสาหกรรมขนาดย่อม โครงการนี้ได้รับความร่วมมือจากองค์การกรมกระทรวงต่างประเทศ และกองทุนพิเศษสหประชาชาติ โดยกำหนดไว้ว่า ในระยะ ๒ - ๓ ปีแรกสถาบันจะให้ความช่วยเหลือทางด้านอุตสาหกรรมสิ่งทอ และอุตสาหกรรมวิศวกรรมขนาดเบา. ในจังหวัดพระนคร นครปฐม นครศรีธรรมราช นครราชสีมา นครสวรรค์ และอุตรดิตถ์

สถาบันนี้ จะช่วยเหลือนักอุตสาหกรรมขนาดย่อมได้เป็นอย่างมาก ทั้งทางด้านวิชาการ การค้นคว้าวิจัย การปรับปรุงการผลิตให้มีประสิทธิภาพ และบริการเทคนิคอื่น ๆ กันสามารถ ช่วยให้อุตสาหกรรมขนาดย่อมลดต้นทุนการผลิตให้ต่ำลง พร้อมกับเป็นการเพิ่มผลผลิตในเวลาเดียวกัน

ง) สถาบันราชการและในเครือราชการอื่น ๆ ที่ส่งเสริมอุตสาหกรรม

นอกจากหน่วยงานสำคัญในการส่งเสริมอุตสาหกรรม ๓ หน่วยงานความ ก่อตัวข้างต้นยังมีสถาบันอื่น ๆ ที่กระทำหน้าที่ในด้านส่งเสริมอุตสาหกรรมส่วนเอกชนอยู่เช่นกัน ดังนี้

๑) กรมวิทยาศาสตร์ และสถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์ประยุกต์ ซึ่งทำหน้าที่ การวิจัยวิเคราะห์ทางวิทยาศาสตร์ อันเป็นผลให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมส่วนเอกชน ใ้แนวทางอาผล ของการวิเคราะห์นั้นไปใช้ให้เป็นประโยชน์ในการดำเนินงานของตน หน่วยงานทั้ง ๒ นี้ ทำหน้าที่ วิจัยเหมือน ๆ กัน แต่เป็นแผนระยะสั้น

๒) ศูนย์วิจัยผลิตภัณฑ์แห่งชาติ เป็นหน่วยงานในสังกัด กรมโรงงาน อุตสาหกรรมโดยทำหน้าที่ทางด้านการฝึกอบรมทางการจัดการงาน เทคนิคในการเพิ่มผลผลิตต่างๆ ให้แก่ทั้งหน่วยงานราชการ และผู้ประกอบการอุตสาหกรรมส่วนเอกชน อันเป็นงานที่มีประโยชน์อย่าง มากต่อวงการอุตสาหกรรม

๓) กรมทรัพย์สินทางปัญญา ทำหน้าที่ส่งเสริมอุตสาหกรรมส่วนเอกชน โดยเฉพาะ อุตสาหกรรมเหมืองแร่ โดยการสำรวจ วิจัย และอุดหนุน แร่มาใช้ ทั้งนี้เมื่อขุดเหมืองแร่ พางกรมก็ จะไปมอบให้เอกชนรับสัมปทานไปจัดทำต่อไป นอกจากนี้ ยังให้บริการ การฝึกอบรมในเรื่องเกี่ยวกับ ทรัพย์สินทางปัญญาอีกด้วย

๕) องค์การส่งเสริมการท่องเที่ยว ก็ทำหน้าที่ส่งเสริมอุตสาหกรรมส่วนเอกชน
ไปในตัว เพราะการที่นักท่องเที่ยวเข้ามาในประเทศไทยมากขึ้น ทำให้อุตสาหกรรมอื่น ๆ เช่น อุตสาหกรรม
โรงแรมบริษัทนำเที่ยวของเอกชน ได้รับผลประโยชน์ไปด้วยเป็นเงาตามตัว อันเป็นรายได้จากราย
(Invisible Income) ที่มองไม่ค่อยเห็นนัก

สถาบันเหล่านี้ มีหลายสถาบันที่เพิ่งจัดตั้งขึ้นใหม่ สถาบันวิทยาศาสตร์ประยุกต์
กับศูนย์เพิ่มผลผลิต ฯ เพิ่งจะตั้งขึ้นมาไม่นานนี้ แต่การดำเนินงานก็เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ เพราะ
ได้รับความช่วยเหลือจากสหประชาชาติ ทั้งด้านเงินทุนและการส่งผู้เชี่ยวชาญมาช่วยจัดระเบียบงาน
ส่วนหน่วยงานอื่น ๆ ที่ตั้งมาด้วยเวลาพอสมควร คือ กรมวิทยาศาสตร์ กรมทรัพยากรธรณี และ อ.ส.ท.
ก็ได้ดำเนินงานในด้านส่งเสริมอุตสาหกรรมส่วนเอกชน อยู่ในระดับที่พอใจ

เมื่อพิจารณาสรุปจากสถาบันทั้งหมดที่ทำหน้าที่ส่งเสริมอุตสาหกรรมส่วนเอกชน
คณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนเพื่อกิจการอุตสาหกรรม และบริษัทเงินทุนแห่งประเทศไทย จัดเป็น
สถาบันส่งเสริมอุตสาหกรรมส่วนเอกชน ที่มีความสำคัญมากกว่าสถาบันอื่น ๆ โดยที่คณะกรรมการส่งเสริม
การลงทุน ฯ ช่วยเหลือในการให้สิทธิพิเศษและประโยชน์ต่าง ๆ แก่ผู้ขอรับการส่งเสริม ส่วนบริษัท
เงินทุน ฯ ก็ช่วยในด้านการให้กู้ยืมเงิน ในระยะยาวโดยคิดดอกเบี้ยในอัตราต่ำ รวมทั้งไม่คิดความ
สำคัญในหลักประกันที่เป็นหลักทรัพย์มากนัก แต่ถึงโครงการลงทุนเป็นสำคัญ งานของสถาบันทั้งสอง
เป็นการช่วยเหลืออุตสาหกรรมที่มีความสำคัญและจำเป็นแก่การพัฒนาอุตสาหกรรมของประเทศอย่างแท้จริง
ส่วนสถาบันอื่น ๆ จัดว่ามีความสำคัญในอันดับรองลงมา กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม ก็ทำหน้าที่ในด้าน
ส่งเสริมอุตสาหกรรม โดยเฉพาะอุตสาหกรรมขนาดย่อมและอุตสาหกรรมครอบครัว สถาบันราชการ
และในเครือราชการอื่น ๆ ที่ส่งเสริมอุตสาหกรรม เช่น ศูนย์เพิ่มผลผลิต ฯ สถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์
ประยุกต์, กรมทรัพยากรธรณี แม้จะมีความสำคัญต่อการพัฒนาอุตสาหกรรมพอสมควร สถาบัน
ต่าง ๆ ทั้งหมดเหล่านี้ บางสถาบันก็มีอุปสรรคอยู่บ้าง ซึ่งหากโลกแก้ไขข้อบกพร่องเหล่านั้นแล้ว การ
ส่งเสริมอุตสาหกรรมจะได้รับผลสำเร็จยิ่งกว่านี้

นอกจาก เรื่องสถาบันส่งเสริมอุตสาหกรรมส่วนเอกชนดังกล่าวมาแล้วทั้งหมดนี้ ผู้เขียน
ยังมีข้อเสนอแนะเพิ่มเติมว่า ถ้ารัฐบาลประสงค์จะเห็นความสำเร็จของสถาบันส่งเสริมอุตสาหกรรม
ส่วนเอกชนแล้ว ยังจะต้องพิจารณาถึงองค์ประกอบอื่น ๆ อีก เพื่อเป็นการขจัดอุปสรรคต่าง ๆ
ที่จะขัดขวางการให้เงินอุตสาหกรรมของประเทศ ดังจะได้นำมากล่าวรวมไว้ในหัวข้อต่อไป

๒. ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมเพื่อเป็นการส่งเสริมอุตสาหกรรมส่วนเอกชน

นอกจากการจิกจกสถาบันส่งเสริมอุตสาหกรรมส่วนเอกชนอื่น รัฐบาลยังจำต้อง
หาทางแก้ไขอุปสรรค ในการส่งเสริมอุตสาหกรรมที่เกิดหรืออาจจะเกิดขึ้นได้ ทั้งนี้ในขั้นต้น
รัฐบาลต้องสร้างสิ่งที่จะอำนวยความสะดวกขั้นพื้นฐาน (Basic Facilities) ของอุตสาหกรรม
หรือโครงสร้างเศรษฐกิจขั้นพื้นฐาน (Economic Infrastructure) ขึ้น รวมทั้งมีเขตจ้าง
อันแน่นอนในการที่จะส่งเสริมอุตสาหกรรมส่วนเอกชน ภัยการไม่คงรัฐวิสาหกิจที่ประกอบการ
แข่งขันกับวิสาหกิจของเอกชน ดังจะได้นำกล่าวต่อไป

ก) นโยบายของรัฐในการส่งเสริมอุตสาหกรรมส่วนเอกชน

นโยบายของรัฐในการส่งเสริมอุตสาหกรรมส่วนเอกชน อาจแสดงออกได้
หลายทางแต่ที่สำคัญที่สุดประการหนึ่งก็คือ โดยทั่วไปแล้วรัฐจะต้องไม่ประกอบวิสาหกิจร่วมกับเอกชน
ซึ่งตามพระราชบัญญัติส่งเสริมการลงทุนรัฐบาลก็ได้บัญญัติหลักประการข้อนี้ไว้ แต่จากข้อเท็จจริงปรากฏ
ว่ารัฐยังเข้าดำเนินวิสาหกิจอยู่เป็นจำนวนมาก

เกี่ยวกับเรื่อง ดำเนินการรัฐวิสาหกิจมี คณะสำรวจคณะต่าง ๆ ที่เข้า
มายังประเทศไทย ก็ได้จัดทำรายงานชี้ให้เห็นข้อเสียของการที่รัฐประกอบวิสาหกิจส่วนมากอยู่
โดยเห็นว่าเป็นการทำลายบรรยากาศการลงทุนที่คงของประเทศไทยลง รายงานของ Beitzel
กล่าวว่า "การที่รัฐบาลเป็นเจ้าของและดำเนินวิสาหกิจขึ้นในประเทศ ยกเว้นบางราย เช่น
การรถไฟ การพลังงาน การคมนาคม . . . และกิจการสาธารณูปโภค ท่านเองเดี๋ยวนี้มัน ย่อมก่อให้เกิด
เกิดความหวาดระแวง และไม่แน่ใจขึ้นแก่บรรดาผู้ที่จะมาลงทุนอย่างไม่มีปัญหา ทางด้าน
ผู้ที่มาลงทุนนั้น ย่อมไม่ต้องการจะมาประกอบการลงทุนในอุตสาหกรรมประเภทที่รัฐบาล"

ประกอบการเองอยู่แล้ว ส่วนอีกด้านหนึ่งซึ่งนับว่าพิเศษยิ่งกว่านั้นก็คือ ผู้จะมาลงทุนหลายราย อาจตั้งใจที่จะประกอบกิจการใด ๆ เมื่อมีเค้าว่ารัฐบาลอาจทำกิจการนั้น ๆ เองขึ้นใหม่ก็ได้" รายงานของธนาคารโลก (World Bank) ก็กล่าวไว้ว่า ".....

อุตสาหกรรมของรัฐบาลนี้ก็กลับมีอิทธิพลในวงการอุตสาหกรรมมากเกินส่วน ในด้านกิจการอันเป็น สาธารณูปโภคแล้ว รัฐบาลเป็นผู้ประกอบการแต่ผู้เดียว ซึ่งก็เกือบจะไม่มีทางหลีกเลี่ยงได้ สำหรับ กิจการด้านนี้ด้านเดียว ก็เป็นงานอุตสาหกรรมที่ใหญ่มากรวมแล้ว แต่รัฐบาลก็ยังมีส่วนเกี่ยวข้อง โดยทางตรงหรือทางอ้อมในกิจการพาณิชย์กรรมและอุตสาหกรรมประเภทอื่น ๆ อีกเป็นจำนวนมาก* และรายงานของบริษัท Checchi ก็สรุปความเกี่ยวกับเรื่องนี้ไว้ว่า "แม้รัฐบาล จะไม่พยายามตั้งรัฐวิสาหกิจขึ้นใหม่อีกก็ตาม แต่ก็ยังไม่ได้พยายามที่จะถอนตัวออกจากรัฐวิสาหกิจ ที่มียุอยู่แคววอย่างแท้จริง การขายหรือให้เช่าโดยเปิดโอกาสให้กิจการวิสาหกิจของรัฐบาลที่มี ขนาดที่ต่อไป ย่อมจะช่วยให้บรรพการของการลงทุนส่วนเอกชนแจ่มใสมิขึ้น และจะทำให้ความ กลางแกลองสงสัยใด ๆ เกี่ยวกับเจตนารมณ์ของรัฐบาลในการอุตสาหกรรมหมดสิ้นไปด้วย"

จากที่กล่าวมา พอจะเห็นได้ว่า การประกอบรัฐวิสาหกิจ ก่อให้เกิดผลเสียต่อ บรรพการที่การลงทุนเป็นอย่างมาก ตามหลักการแล้วรัฐไม่ควรเข้ามาประกอบการเพราะ

- ๑) . ทำให้เอกชนเกิดความระแวง เพราะในการประกอบวิสาหกิจแข่งขันกับรัฐ นั้น เอกชนมีแต่พางเสียเปรียบ รวมทั้งเป็นการห้าดยศของผู้ลงทุนประกอบอุตสาหกรรมด้วย
- ๒) . รัฐมีหน้าที่ต้องใจงบประมาณในการพัฒนาประเทศด้านอื่น ๆ อยู่แล้ว จึง ควรประหยัดและนำเงินไปใช้ในทางอื่นแทน
- ๓) . การประกอบวิสาหกิจมีการเสี่ยง จึงไม่จำเป็นที่รัฐจะต้องเข้าไปเสี่ยง ต่อการขาดทุนกลับ
- ๔) . ซัดกับหลักประกันที่รัฐให้ไว้ตามพระราชบัญญัติการลงทุนว่ารัฐจะไม่ประกอบ อุตสาหกรรมขึ้นใหม่แข่งขันกับกิจการอุตสาหกรรมของผู้ใ้รับการส่งเสริม

๕) อาจเป็นช่องทางให้เกิดการขยายงานอย่างไม่สิ้นสุด การจะตกหนักแก่รัฐบาล
ในค่างบประมาณในภายหลัง

๖) การที่รัฐประกอบวิสาหกิจแข่งกับเอกชน หมายความว่ารัฐได้เอาเงินภาษีของ เอกชน
มาทำเป็นธุรกิจแข่งกับเอกชนเอง และสถานการณ์เช่นนี้ ก็คือ รัฐได้มีนโยบายเพื่อต่อต้านวิสาหกิจ
ของเอกชนโดยไมจงใจนั่นเอง

ส่วนหลักการดังกล่าวนี้ ก็ยังอาจมีข้อโต้แย้งได้ เช่นหลักที่ว่ารัฐไม่ควรประกอบ
วิสาหกิจซึ่งจะเป็นการประหยัดและนำเงินไปใช้ทางอื่นแทนนั้น ก็ไม่ถูกต้องนัก ถ้ารัฐสามารถประกอบ
วิสาหกิจได้เร็วกว่าเอกชน ก็ไม่เห็นจะเป็นการสิ้นเปลือง เพราะเป็นการพัฒนาเหมือนกัน หรือข้อที่ว่า
การประกอบรัฐวิสาหกิจมีการเสี่ยงต่อการขาดทุน ก็อาจไม่เป็นความจริง ถ้ารัฐวิสาหกิจดำเนิน
การไปได้ดี โอกาสที่จะขาดทุนย่อมมีน้อยมาก ส่วนที่ว่าอาจเป็นช่องทางให้เกิดการขยายงานอย่าง
ไม่สิ้นสุด เป็นการแก่รัฐบาลภายหลัง เป็นเหตุผลที่ฟังไม่ขึ้น เพราะถ้ารัฐบาลมีหลักธุรกิจที่ค
การขยายงานยอมคุ้มค่านักำไร และจากหลักประการสุดท้าย ในข้อ ๖) เกี่ยวกับรัฐประกอบวิสาหกิจ
แข่งกับเอกชน ถ้าจะมีข้อโต้แย้งได้ โดยเหตุที่ว่า การแข่งขันกันนั้นย่อมจะเป็นผลดีแก่เศรษฐกิจของ
ประเทศ

เท่าที่กล่าวมา เป็นหลักการและข้อโต้แย้งของหลักการที่ว่ารัฐไม่ควรประกอบ
รัฐวิสาหกิจ ในทางปฏิบัติแล้ว รัฐไม่ควรเข้ามาแข่งกับเอกชน ทั้งนี้ เพราะรัฐบาลเข้ามาแข่งขัน
โดยได้เปรียบเอกชนอยู่ อันเป็นการแข่งขันที่ไม่เป็นธรรม (Unfair Competition)

ในกรณีประเทศไทยนั้น เท่าที่ขอเท็จจริงปรากฏ จากการสำรวจปรากฏว่า
รัฐบาลยังเป็นเจ้าของรัฐวิสาหกิจขนาดกลางและเล็กทั้งสิ้นถึง ๑๐๔ แห่ง และยังมีส่วนน้อยในกิจการ
ต่าง ๆ อีก ๑๔ แห่งด้วย ระหว่างปี ๒๕๐๔ - ๒๕๐๖ รัฐบาลได้จัดสรรงบประมาณรายจ่ายของแผ่นดิน
เป็นเงินถึง ๓,๘๘๓ ล้านบาท เพื่อประทับประครองรัฐวิสาหกิจ ๕๕ แห่ง ให้ทรงตัวดำเนินงานต่อไป
ได้ไม่ถึงกับล้ม อันเป็นการสิ้นเปลืองเงินโดยเปล่าประโยชน์ นอกจากนี้ยังปรากฏว่ารัฐวิสาหกิจ
ที่ทรงตัวอยู่ได้ก็เพราะอภิสถิตต่าง ๆ ค่าเนิการแข่งกับเอกชนอย่างไม่เป็นธรรม

ซึ่งเป็นภาระสร้างภาวะแวดล้อมที่เป็นอุปสรรคต่อความก้าวหน้าของวิสาหกิจเอกชน และเริ่มการ
ขั้นตอนกำลังใจของ เอกชนที่จะริเริ่มหรือขยายงานต่อไปอีกด้วย และที่ปรากฏอยู่ตลอดมา ก็คือ
รัฐวิสาหกิจประสบความล้มเหลวเป็นนิตย์ ซึ่งเหตุผลอาจพอสรุปได้ว่า

- ๑) . ผู้ริเริ่มกิจการนั้น มักเป็นบุคคลผู้มีอิทธิพลทางการเมือง ไม่มีความรู้ทาง
อุตสาหกรรมโดยเฉพาะ ไม่มีการควบคุมการใช้จ่ายเงิน อันเป็นของโหวให้เกิดการทุจริตกันได้ง่าย
- ๒) . ผู้ดำเนินการรัฐวิสาหกิจ ขาดความชำนาญการตาและการอุตสาหกรรม
เพราะส่วนใหญ่ก็เป็นข้าราชการ ไม่มีประสบการณ์กันมากนัก ทั้งมักจะเป็นข้าราชการที่มั่งคั่งอันเมื่อ
อยู่แล้ว จึงไม่มีเวลาที่จะควบคุมการบริหารกิจการบรรลุสู่จุดหมายได้
- ๓) . ขาดความรับผิดชอบของบุคคลที่ได้รับมอบหมายให้เป็นผู้ควบคุมอำนวยการ
ดำเนินรัฐวิสาหกิจ การที่มักจะไม่รับผิดชอบต่อเหตุที่งานไม่ดำเนินก้าวหน้าไปได้เท่าที่ควร ทำให้ขาด
ความกระตือรือร้น ไม่ระมัดระวังป้องกันความเสื่อมโทรม การที่เป็นเช่นนี้ก็เพราะ ผู้บริหารงานรัฐ
วิสาหกิจมักถือว่าแม่จะไถ่กำไรหรือขาดทุนตนก็ยังได้รับเงินเดือนอยู่ แม่จะจากคุณก็มีรัฐช่วยให้อะไร
อุดหนุน ทำให้ความสนใจต่อความรับผิดชอบของงานด้านบริหารมีน้อย
- ๔) . งบประมาณค่าแต่งตั้งผู้ขึ้นในรัฐวิสาหกิจมักมีมากเกินไป ทำให้ต้นทุนการผลิต
ของรัฐวิสาหกิจมีระดับสูง และมีส่วนทำให้งานทยอยล้มเหลว
- ๕) . ขาดการควบคุมงาน องค์การรัฐวิสาหกิจแต่ละแห่งมีความเป็นอิสระ
ในการดำเนินงานมากเกินไป การดำเนินกิจการโดยปราศจากการควบคุมเช่นนี้ ก่อให้เกิดการ
ล้มเหลวได้ง่าย

การยกเหตุผลมาอย่างเช่นนี้ ไม่ใช่เพื่อจะให้รัฐเลิกประกอบ วิสาหกิจเสียทีเดียว ตามหลักการ
แล้วรัฐยังควรดำเนินวิสาหกิจอยู่บ้าง เฉพาะกรณีต่อไปนี้คือ

- ๑) . อุตสาหกรรมที่ยังไม่มีใครกล้าทำ รัฐทำเป็นตัวอย่างก่อนโดยเป็นPioneer
เสร็จแล้วจึงค่อย ๆ ถอนให้เอกชนทำแทน

๒). อุตสาหกรรมที่ต้องใช้ทุนมาก จนเอกชนไม่สามารถทำได้ และจัดเป็นความจำเป็นที่ประเทศต้องมี เช่น โรงงานเหล็ก

๓). อุตสาหกรรมที่เกี่ยวกับความมั่นคงของประเทศ หรือความปลอดภัยของประชาชน เช่น โรงงานผลิตอาวุธ การไปรษณีย์ อุตสาหกรรม

๔). อุตสาหกรรมที่มีความสำคัญทางรายได้ของประเทศ และ เพื่อป้องกันการค้าไหลทางภาษีอากร

๕). กิจการสาธารณูปโภคต่าง ๆ ซึ่งเป็นกิจการบริการเพื่อสาธารณประโยชน์

เมื่อพิจารณาจากเหตุผลทั้งสองฝ่าย และจากข้อเท็จจริงในทางปฏิบัติ ผู้เขียนเองมีความเห็นว่ารัฐควรวางมือจากวิสาหกิจที่รัฐอาจเป็นเจ้าของและดำเนินการอยู่ในปัจจุบันให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ เพื่อเสริมสร้างบรรยากาศการลงทุนที่ดี ซึ่งจะชักจูงให้นักลงทุนทั้งคนไทยและคนต่างประเทศเข้ามาประกอบการลงทุนในประเทศเพิ่มมากขึ้น ทั้งนี้เพื่อให้เป็นไปตามนโยบายของแผนพัฒนาการเศรษฐกิจแห่งชาติ ซึ่งเข้าหนักไปในทางส่งเสริมการขยายตัวของการลงทุนของเอกชน เพื่อเสริมกำลังผลิตและบริการต่าง ๆ ส่วนรัฐควรเน้นการลงทุนกำลังลงทุนในกิจการที่เป็นขั้นพื้นฐาน เพื่อให้กิจการของเอกชนขยายตัวได้โดยสะดวกในโอกาสข้างหน้า กิจการปฏิบัติที่ในขั้นต้นควรกำหนดนโยบายรวมรัฐวิสาหกิจที่มีลักษณะคล้ายคลึงกัน เข้าอยู่ภายใต้การบริหารของหน่วยงานเดียวกัน หรือหาวิธีรวมการบริหารวิสาหกิจทั้งหมดเข้าอยู่ในที่เดียวกันก่อน เพราะนอกจากเป็นการประหยัดค่าใช้จ่ายแล้ว ยังจะทำให้การบริหารและการควบคุมเป็นไปโดยสะดวกยิ่งขึ้น ส่วนการปฏิบัติที่ต่อไปคือ พยายามขายวิสาหกิจให้เอกชนเร็วไปจัดทำแพคเกจจิ้ง ซึ่งจะไล่เป็นไปตามนโยบายของรัฐชาติที่วางไว้ว่า รัฐจะไม่ประกอบวิสาหกิจขึ้นแข่งกันกับเอกชน

๖) การอำนวยความสะดวกของรัฐต่ออุตสาหกรรมส่วนเอกชน

สิ่งหนึ่งที่รัฐจะกระทำเพื่อเป็นการส่งเสริมอุตสาหกรรมส่วนเอกชน ก็คือการอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ให้ ทั้งการอำนวยความสะดวกขั้นพื้นฐาน (Basic Facilities) หรือโครงสร้างขั้นพื้นฐาน (Infrastructure) อันได้แก่การจกความสะดวกเรื่องการสื่อสาร การขนส่ง การคมนาคมต่าง ๆ ให้แก่ผู้ประกอบการ ซึ่งเรื่องต่าง ๆ เหล่านี้รัฐชาติยังมีให้ไม่เพียงพอ

จุดแท้จริงที่เห็นแก่คือ การอำนวยความสะดวกขั้นพื้นฐาน (Basic Facilities) เหล่านี้ยังมีไม่เพียงพอแก่การอุตสาหกรรม รวมทั้งยังมีราคาคงหน่วยสูงมาก น้ำประปาที่ใช้ในกิจการอุตสาหกรรมก็ยังมีให้ไม่พอ เพราะโรงงานส่วนใหญ่ตั้งอยู่นอกเขตเทศบาล ซึ่งน้ำประปายังไปไม่ถึง โรงงานส่วนมากจึงต้องซื้อมาจากสาธารณะตนเอง อันเป็นการสิ้นค่าใช้จ่ายมาก ในด้านพลังไฟฟ้า ราคาคงหน่วยยังสูง ทำให้กิจการอุตสาหกรรมต้องหันมาใช้เครื่องกำเนิดไฟฟ้า พลังของตนเองที่ใช่ ซึ่งเป็นการลงทุนมากขึ้นไปอีก โดยเฉพาะถ้าต้องการลงทุนเป็นอุตสาหกรรมขนาดกลางหรืออุตสาหกรรมขนาดเล็ก ซึ่งมีความจำเป็นในการเป็นอุตสาหกรรมนำทาง ในประเทศที่กำลังพัฒนา เช่น ประเทศไทย นอกจากนั้น การคมนาคมติดต่อยังไม่ได้รับความสะดวก เป็นเหตุให้สถานที่ไปโรงงานถูกระเบียดชิดแก่การขนส่ง การติดต่อยังไม่ได้รับความสะดวก เช่น เมื่อสร้างโรงงานเสร็จก็ยังไม่คิดตั้งโทรศัพท์ไม่ได้ เพราะทางองค์การโทรศัพท์ยังไม่ขยายกิจการไปไม่ถึงบาง รุมนสายไม่สมบูรณ์

ปัญหาเหล่านี้ไม่ใช่ปัญหาใหญ่ แต่เป็นปัญหาที่ทุกคนมักมองข้ามไป แต่หากจะพิจารณากับผล การอุปสรรคเรื่องเหล่านี้ จะเป็นการสร้างบรรยากาศการลงทุน (Investment Climate) ให้แก่การลงทุนได้เป็นอย่างดี ในเรื่องการคมนาคมขนส่ง รัฐบาลควรมีการปรับปรุงเส้นทางขนส่งจากโรงงานอุตสาหกรรมเข้ามาในเขตการค้า ให้มีความสะดวกและรวดเร็วพอ คำนวณน้ำประปา ก็พยายามขยายการวางท่อไปถึงบริเวณโรงงานอุตสาหกรรม และควรลดราคาลงให้ต่ำกว่าปกติ เพราะกิจการอุตสาหกรรมส่วนใหญ่มีความจำเป็นที่จะต้องใช้จำนวนมาก ส่วนการใช้ก๊าซนั้น ในเมื่อมีการขยายพลังงานไฟฟ้าของประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งโครงการเพื่อนภูมิภาค ๆ เมื่อกระแสไฟฟ้าที่ผลิตได้จากโครงการต่าง ๆ เหล่านี้เริ่มมากเพียงพอแล้ว อาจจะมีความสามารถในการผลิตได้โดยเหลือเฟือ (Excess Capacity) ด้วย ซึ่งควรจำหน่ายให้แก่อุตสาหกรรมใหญ่ ๆ ในราคาถูกเป็นพิเศษได้ ซึ่งอาจกระทำโดยเปิดโอกาสให้การใช้ก๊าซขึ้นดีจำหน่ายกระแสไฟฟ้าให้แก่กิจการอุตสาหกรรม หรือโรงงานอุตสาหกรรมได้โดยตรง โดยไม่ต้องผ่านถึงหลายหน่วยงาน เพราะการผ่านถึงหลายหน่วยงานจะทำให้ราคาไฟฟ้าแพงขึ้น

อีกสิ่งหนึ่งที่รัฐควรอำนวยความสะดวกให้ อัน เป็น เรื่องที่คิดว่าสำคัญยิ่งได้แก่ ทุน ที่ประกอบการอุตสาหกรรม ที่ดินในประเทศไทยจึงควรมีราคาแพงที่สุดแห่งหนึ่งในโลก เมื่อผู้ลงทุนจะประกอบอุตสาหกรรม ต้องซื้อที่ดิน พร้อมกับ เครื่องทำไฟฟ้า เครื่องทำน้ำประปา อีก อย่างน้อย ๆ ก็รวม ๓ ล้านบาท จึง เป็น การหนักงบประมาณของผู้ลงทุนอย่างมาก การลงทุนทางอุตสาหกรรมคือการ ลงทุนรวม เป็นจำนวนมากอยู่ด้วย ฉะนั้นหากว่าการลงทุนในประเทศไทยต้องถือถึงค่าที่ดินรวม เข้าไปด้วย ก็จะต้องลงทุนเพิ่มขึ้นอีกถึง เท่าตัว

สาเหตุของการที่ราคาที่ดินแพงค่าเช่าที่ดิน เพื่อประกอบการอุตสาหกรรมสูง อาจจะ เกิดจากสาเหตุใดสาเหตุหนึ่ง หรือหลายสาเหตุรวมกันดังต่อไปนี้ คือ

๑). การออมเงินเสื่อม พัฒนารวมได้กับสินค้าอย่างหนึ่ง เมื่อราคาสินค้าอย่างอื่น ๆ สูงขึ้นจึงคอยสูงขึ้นไปด้วย เมื่อเงินเสื่อมค่า คนทั่วไปก็ไม่อยากเก็บเงินไว้เฉย ๆ กอปรเปลี่ยน เงินให้ เป็นทรัพย์สินอย่างอื่นที่เพิ่มค่าไม่เสื่อม ดังนั้นที่ดินจึง เป็นสินค้าอย่างหนึ่งที่มีคนซื้อ มาก เพราะที่ดินราคาไม่ตก มีประโยชน์และมีคนต้องการเสมอ การ เก็บ เป็นที่ดินก็ปลอดภัย สำหรับเจ้าของทรัพย์สิน ถึง เงินจะเสื่อมค่า ราคาที่ดินก็ยังมีราคาสูงขึ้น เมื่อมาประกอบกันกับ ผู้มีเงิน เริ่มซื้อที่ดิน เก็บกันอีก เช่นนี้ ราคาที่ดินจึงยิ่งทวีราคาสูงขึ้นอีก

๒). เป็นการหาประโยชน์ เพราะคนมีเงินจะหารายได้ค่อนข้างตรงไปตรงมา เช่น ใ้ลูกยืมเอาดอกเบี้ยก็ไม่ปลอดภัยนัก การว่าเงินไปหมุนเวียนให้เกิดประโยชน์ทางอื่นก็ลำบาก จึงหันมาซื้อที่ดินแทน ทางนี้ เมื่อใดที่มีเงินก็เอาเงินไปใช้ประโยชน์อย่างอื่นแทน เช่น การซื้อหุ้นในตลาดหุ้น (Stock Exchange) แม้ต่างประเทศก็มีน้อยมาก ทั้งนี้เพราะบริษัทใน ประเทศไทย มีลักษณะ เป็นบริษัทปิด คือ ตั้งในหมู่วงกัมภีรสหായ หรือญาติพี่น้อง และแทบทุกบริษัท มีกีดกันกับไว้เลยว่า การขายหุ้นของใครรับอุปถัมภ์จากคณะกรรมการหรือคณะกรรมการมีสิทธิ ที่จะห้ามการไหลหุ้นใด ๆ ได้ จึงทำให้ผู้ถือหุ้นไม่สามารถนำหุ้นไปขายในตลาดหุ้นโดยเปิดเผย ได้ ผู้ลงทุนบริษัทในประเทศไทยจึงมีใจสินคาที่จะซื้อตามกันได้โดยเสรี

๓). การจําเกี่ยวกับบริเวณที่ดิน คือ ได้มีการแบ่งเขตเนื้อที่ในเมืองหลวงออกเป็น เขตอุตสาหกรรม เขตที่พักอาศัยต่าง ๆ เพราะฉะนั้นที่ดิน ที่จะซื้อเป็นเขตอุตสาหกรรมได้ ก็มีเหลืออยู่อย่างจำกัด โดยเพราะอย่างยิ่งที่ดินที่เหมาะสม มีการคมนาคม มีพลังงาน มีบริการสาธารณูปโภคอย่างพร้อมมูล

ปัญหาเรื่องที่ดินแพง รวมทั้งปัญหาความขาดแคลน ไร่ป่า น้ำประปา ตลอดจน ความไม่สะดวกในการสื่อสารคมนาคม รัฐบาลก็ได้หาวิธีแก้ไขไว้คือ โครงการจัดตั้งนิคม อุตสาหกรรม (Industrial Estate) ขึ้น ทั้งนี้โดยได้เพิ่มตัวอย่างจากที่ เปกาลีง จายา (Petaling Jaya) ในรัฐกัวลาลัมเปอร์ ซึ่งรัฐบาลมาเลเซียจัดให้เป็นนิคมอุตสาหกรรม มีการตัดถนน ทำประปา ต่อไฟฟ้า ต่อชุมสายโทรศัพย์ โดยคิดค่าเช่าและค่าไฟในอัตราถูกพิเศษ การคมนาคมสะดวก ซึ่งระยะเวลา ๒ ปี สามารถเรียกโรงงานเข้าอยู่ได้ถึง ๑๓๐ โรงงาน และกลายเป็นเมืองใหม่ขึ้นอีกเมืองหนึ่ง ทำให้รัฐบาลมาเลเซีย เตรียมหาที่จัดสร้าง นิคมอุตสาหกรรมเพิ่มขึ้นอีก ๒ แห่ง ความสำคัญของนิคมอุตสาหกรรมนี้ รายงานของ The Urban Land Institute of Washington, D.C. กล่าวว่า "... การสร้างนิคมอุตสาหกรรมซึ่งได้วาง โครงการไว้อย่างดี และมีการคำนวณการพัฒนานิคมอุตสาหกรรม จะเป็นทางทำประโยชน์ในทาง ตรง - ละโดยปริมาณมาสู่ทั้งชุมชนและมูลค่าเงินงาน" และความสำคัญของนิคมอุตสาหกรรมต่อ การพัฒนานิคมอุตสาหกรรมของประเทศไทย รายงานของบริษัท Checchi ก็กล่าวไว้ว่า "การจัด ให้มีนิคมอุตสาหกรรมนับว่าเป็นสิ่งที่พึงประสงค์อย่างยิ่งในการ เร่งรัดความเจริญทางอุตสาหกรรม ปัญหาสำคัญประการหนึ่งของผู้ลงทุนในประเทศไทยก็คือ การหาที่ดินที่เหมาะสมสำหรับโรงงาน อุตสาหกรรม ซึ่งถ้าจะแก้ไขได้โดยง่ายการจัดให้มีนิคมอุตสาหกรรมขึ้น ผู้ประสงค์จะลงทุนย่อมมี ความนิยมเอียงที่จะลงทุนในประเทศไทย ถ้าหากว่า นิคมอุตสาหกรรมนั้นมีที่ดินที่ผู้ลงทุนได้ ไค้กันที่ มีบริการขนส่งที่สะดวก มีน้ำและไฟฟ้าพอเสียบง มีการวางแผนอุตสาหกรรม และมีระเบียบข้อ ยังกั้นทั้งฝ่าย ๆ และสะดวกแก่ผู้ลงทุน" ๒๕๕

ด้วยความสำคัญดังกล่าว รัฐบาลจึงได้ทำความตกลงกับบริษัท International Development and Engineering Associates (IDEA) ให้เข้ามาสำรวจความเหมาะสมในการจัดตั้งนิคมอุตสาหกรรม ซึ่งคณะรัฐมนตรีได้พิจารณาอนุมัติเมื่อวันที่ ๑๓ สิงหาคม ๒๕๐๖ มอบให้คณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนเพื่อกิจการอุตสาหกรรม เป็นเจ้าของเรื่องขอเสนอของบริษัท IDEA ตามรายงานที่เสนอต่อรัฐบาลไทย มีข้อที่น่าสนใจ คือ ควรจัดให้มีแผนงานและ หมายในการส่งเสริมให้มีการจัดตั้งนิคมอุตสาหกรรมที่แน่นอน ๆ แห่ง เพื่อสนองความต้องการของกิจการอุตสาหกรรมในต่าง ๆ โดยนิคมอุตสาหกรรมแห่งแรก ควรอยู่ในเขตนครหลวง โดยมีเนื้อที่ประมาณ ๒๕๐ - ๕๐๐ ไร่ และการลงทุนเพื่อจัดตั้งนิคมอุตสาหกรรม ควรได้รับการส่งเสริมโดยให้ได้รับสิทธิพิเศษตามกฎหมาย เกี่ยวกับอุตสาหกรรมประเภท ก. และรัฐบาลควรมีนโยบายส่งเสริมให้เอกชน เป็นผู้ดำเนินการจัดตั้งนิคมอุตสาหกรรมขึ้นเอง เพราะเป็นกิจการที่ต้องอาศัยความรู้ความสามารถทางด้านวิชาการ และการบริหารงานเป็นอย่างมาก กับทั้งจะได้ประโยชน์จากแหล่งเงินทุนในต่างประเทศ และดำเนินการจัดตั้งผู้ลงทุนชาวต่างประเทศให้เข้ามาลงทุนในประเทศไทยด้วย เกี่ยวกับการคัดเลือกสถานที่ สำหรับการจัดตั้งนิคมอุตสาหกรรมนี้ ผู้สำรวจได้เลือกที่ดินไว้รวม ๑๑ แห่ง และได้เปรียบเทียบความเหมาะสมของที่ดินแต่ละแห่งไว้

ข้อเสนอของ IDEA ยังมีอีกว่า การลงทุนก่อสร้าง และปรับปรุงที่ดินในบริเวณนิคมเป็นความรับผิดชอบของผู้จัดตั้งนิคม ส่วนการลงทุนก่อสร้างนอกบริเวณนิคม เช่น ระบบการจำหน่ายไฟฟ้า ทางหลวง ควรเป็นเรื่องของรัฐบาล จากการกะประมาณแล้ว รัฐบาลต้องใช้เงินในโครงการจัดตั้งนิคมอุตสาหกรรมแห่งแรกประมาณ ๒๕.๖ ล้านบาท ทั้งนี้โดยจะเป็นค่าที่ค้ำเสีย ๒๖ ล้านบาท ซึ่งรัฐบาลก็จะได้รับประโยชน์โดยตรงจากที่ดินนี้ เป็นค่าเช่าประมาณปีละ ๒ ล้านบาท

ทางรัฐบาล ได้จัดตั้งคณะทำงานต้นคณะหนึ่ง เพื่อพิจารณาภิเษการรายละเอียด และ
ข้อเสนองบบริษัท IDEA โดยมีผู้แทนคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน เป็นเจ้าของ เรื่อง
และผู้แทนของสวทช. อีก ๒ แห่ง คือ ผู้แทนกระทรวงอุตสาหกรรม กระทรวงมหาดไทย
สภาพัฒนาการเศรษฐกิจแห่งชาติ สำนักงานประมาณ กรมบัญชีการ ธนาคารแห่งประเทศไทย
เมื่อคณะทำงานพิจารณาเสร็จ โทษ่าเสนอคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน ฯ พิจารณาให้ความ
เห็นชอบแล้ว และนำเสนอนายกรัฐมนตรีถึงโครงการนี้ สรุปได้ว่า

๑). ควรให้มีการจัดตั้งนิคมอุตสาหกรรม เพราะ เป็น เรื่องมือที่จะพัฒนาอุตสาหกรรม
และเป็นการรวมกิจการอุตสาหกรรมให้อยู่ในที่แห่งเดียวกัน สะดวกแก่การควบคุมดูแล และอำนวยความสะดวก
ความสะดวกให้แก่ผู้ประกอบการนั้น ๆ

๒). ที่ดิน รัฐบาลควร เป็นผู้จัดหา เพราะ เหลืออสังหาริมทรัพย์เอกชนจะจัดหาที่ด้วยเองได้

๓). การดำเนินงาน รัฐบาลควรจัดหาที่ดินให้บริษัทเอกชน เข้าไปดำเนินการ
แต่ถ้าการจัดหาที่ดินต้องใช้วิธีการเวนคืน และรัฐบาลจำเป็นต้องทำเอง เพื่อให้สอดคล้องกฎหมาย
ก็ควรใช้วิธีร่วมกับเอกชน โดยให้ที่ดินตราเป็นหุ้น

๔). ควรกำหนดให้การจัดตั้งนิคมอุตสาหกรรม เป็นกิจการอุตสาหกรรมที่อาจให้การ
ส่งเสริมตามพระราชบัญญัติลงทุน ฯ จำพวก ก.

๕). การให้ความช่วยเหลืออย่างบางของรัฐบาล เขตนิคมอุตสาหกรรม การขาด
สายส่งไฟฟ้าแรงสูง เพื่อใ้ในเขตอุตสาหกรรม ควรมอบให้ เป็น เรื่องของการใช้ฟ้ายันฮักกับ
การไฟฟ้านครหลวง ที่จะต้องพิจารณาออกค่าใช้จ่าย เพราะต่อไปก็จะได้จำหน่ายกระแสไฟฟ้า
ให้เขตอุตสาหกรรมนี้อยู่แล้ว ส่วนการทำถนนและซุกลอกคลอง เป็น เรื่องของรัฐที่จะจัดทำให้

๖). ความสำคัญก่อนหลัง (Priority) ของที่ดิน เห็นสมควรด้วยกับรายงานของ IDEA ที่ว่าที่ดินฝั่ง (Site) B. ซึ่งอยู่ใกล้กับบริเวณที่ดินที่จะใช้ เป็นสถานที่แสดงสินค้านานาชาติ (International Trading Fair) เหมาะสมกว่าฝั่ง (Site) A. ก็คือที่ดินที่กระทรวงอุตสาหกรรมจัดซื้อไว้ที่รังสิต เพราะกรมคมนาคมและการขนส่งสะดวกกว่าและใกล้ตลาดกว่า มีทางออกได้หลายทาง

๗). IDEA เสนอให้เช่าที่ดินในอัตราร้อยละ ๔ ต่อปี คณะทำงานเห็นว่า ถ้าใช้วิธีเช่าที่ดิน โดยบริษัท IDEA รับผิดชอบค่าเงินการตั้งสิ่งแล้ว ค่าเช่าที่ดินในอัตราร้อยละ ๔ ต่อปี ของราคาที่ดินตามที่บริษัท เสนอ เป็นอัตราที่เหมาะสมแล้ว

ข้อเสนออีกกล่าวไว้ที่กล่าวไว้ รัฐบาลอาจจะเห็นสมควรด้วยกับขอ เสนอรองคณะทำงาน และโครงการจัดตั้งนิคมอุตสาหกรรมนี้ จะเป็นการลดปัญหาของเรื่องที่ดิน การคมนาคม เรื่องน้ำประปา ไฟฟ้า ไหมหมไป ทั้งนี้จะช่วยเร่งรัดอัตราการพัฒนากุศลอุตสาหกรรมส่วนเอกชนให้สูงขึ้นตามลำดับ

การอำนวยความสะดวกของรัฐประการสุดท้ายที่ควรนำมากล่าวด้วย คือ ภาวะภาษีอากร ประเทศไทยมีกฎหมายภาษีอากรมากมาย นับตั้งแต่ภาษีศุลกากร ภาษีเงินได้ ภาษีการกัก ภาษีสรรพสามิต เป็นต้น การที่รัฐออกกฎหมาย ภาษีในรูปพระราชบัญญัติหลายฉบับ ย่อมเป็นการยากที่จะทำให้เข้าใจถึงวิธีการภาษี ตามหลักรัฐควรออกกฎหมายภาษีใหม่โดยที่สุด เพื่อทำให้ยุ่งยากเกิดความสะดวก

ปัญหาในเรื่องระบบภาษีอากรในประเทศไทย คือ การเก็บภาษียังไม่เป็นธรรม ไม่ได้รับความสะดวกคือ ทั้งยังต้องเสียภาษีหลายทอด ทำให้เกิดความยุ่งยากในการปฏิบัติ ของผู้เสียภาษีซึ่งเป็นผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในประเทศ

อัตราการเก็บภาษีการกัก และอากรขาเข้าในประเทศไทย ยังเรียกเก็บในอัตราที่ไม่เป็นการส่งเสริมอุตสาหกรรมของประเทศ เนื่องจากระบบการเก็บอากรขาเข้าของเรา นั้นได้ถือหลักที่เป็นประเทศบริโกลจึงทำให้การเก็บอากรขาเข้าสำหรับวัตถุดิบ เป็นจำนวนมาก ต้องถูกเก็บในอัตราเท่ากับหรือสูงกว่าอากรขาเข้าของวัตถุดิบสำเร็จรูป นอกจากนั้น การประกอบอุตสาหกรรมทุกชนิดภายในประเทศยังต้องเสียภาษีการกัก เป็นทอด ๆ หลายทอด นับตั้งแต่การนำวัตถุดิบ เข้ามารประกอบจนถึงเมื่อผลิตสินค้าสำเร็จรูปออกมาแล้ว ซึ่งเมื่อรวมกัน เข้าก็สูงกว่า

อัตราที่เรียกเก็บจากสินค้าอย่างเดียวกันที่ทำสำเร็จรูปที่เข้ามาจากต่างประเทศ ตัวอย่างที่เห็นได้ง่าย ๆ เช่น สีทาบ้านสำเร็จรูปที่สั่งเข้ามาจากต่างประเทศ เสียภาษีการค้าเพียงไม่กี่เปอร์เซ็นต์ แต่ถ้าทำใหม่ จะต้องเสียภาษีการค้าในวัตถุประสงค์ต่าง ๆ ที่นำเข้ามาเพื่อประกอบเป็นสีราว ๘ ชนิด และเมื่อทำเป็นสีสำเร็จรูป ยังต้องเสียภาษีการค้าอีก ซึ่งเมื่อรวมกันเข้าแล้วแพงกว่าอัตราภาษีการค้าของสีสำเร็จรูปที่นำเข้ามาจากต่างประเทศมาก การคงเสียภาษีซ้อนเช่นนี้ ก่อให้เกิดต้นทุนในการผลิตสูง และไม่สามารถแข่งขันกับสินค้าชนิดเดียวกันที่นำเข้ามาจากต่างประเทศได้ เพราะการนำสีทาสำเร็จรูปมาจากต่างประเทศนั้น เสียภาษีการค้าเพียงครั้งเดียว การเรียกเก็บในอัตราที่ไม่เป็นธรรมนี้ อาจทำให้บริษัทต่าง ๆ หันไปสั่งสินค้าสำเร็จรูปเขารายแทน เพราะถูกกว่าซึ่งจะเป็นการกระทบกระเทือนต่อกิจการอุตสาหกรรมของประเทศเป็นอันมาก รวมทั้งเป็นช่องทางให้มีการหลีกเลี่ยงภาษีมากขึ้น

ข้อเสนอนี้เกี่ยวข้องกับเรื่องการเก็บภาษีอากร มีดังต่อไปนี้คือ

๑. ควรมีการแก้ไขพระราชบัญญัติว่าด้วยผลิตภัณฑ์ราฟอุตสาหกรรม และประมวลรัษฎากรเสียใหม่ ให้เป็นไปโดยทางส่งเสริมอุตสาหกรรมในประเทศ และควรจะมีการรวมกฎหมายเกี่ยวกับเรื่องภาษีอากรไว้ด้วยกัน เพื่อให้มีกฎหมายเกี่ยวกับภาษีอากรให้โดยสมบูรณ์ที่สุด เพื่อทำให้ผู้ลงทุนเกิดความสะดวก รวบรวมการปรับปรุงระบบการเก็บภาษีเสียใหม่ เช่น ภาษีศุลกากรควรขึ้นอยู่กับในควบคุมดูแลของกรมสรรพากร และภาษีใดควรให้กรมสรรพสามิตควบคุมดูแล เพราะเท่าที่เป็นอยู่ การเก็บภาษียังก้าวไปด้วยกันอยู่

๒. ควรเก็บภาษีทอดเถี่ยว คือ เก็บตอนผลิตสินค้าได้ออกจากโรงงานแล้ว ทั้งนี้โดยเปลี่ยนไปเก็บในรูปภาษีสรรพสามิต (Excise Tax) แทนภาษีการค้า เพราะภาษีการค้าเก็บทอดเดียวไม่ได้ : ละภาษีสรรพสามิตก็ควรคืนให้ เมื่อโรงงานนั้นส่งสินค้าไปขายต่างประเทศ เพราะ

๑). เป็นการส่งเสริมการค้าระหว่างกัน ทำให้อุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์การผลิตภัณฑ์ และ สามารถแข่งขันกับสินค้าที่คิดเดียวกันของต่างประเทศได้

๒). เป็นการขยายตลาดของอุตสาหกรรมภายใน ทำให้กิจการอุตสาหกรรม ภายในประเทศมีความมั่นคงยิ่งขึ้น

๓). เป็นการไถ่มาซึ่งเงินตราต่างประเทศ ทำให้มีเงินหมุนเวียนในประเทศ เพิ่มขึ้น เสริมธุรกิจของประเทศที่มีความเป็นปึกแผ่นตามไปด้วย

๓. ควรเก็บในอัตราที่เป็นธรรม ทั้งมีภาษีที่เรียกเก็บจากสินค้าที่ผลิตได้ในประเทศ จะต้องมีสูงกว่าอัตราภาษีที่เรียกเก็บจากสินค้าสำเร็จรูปอย่างเดียวกันที่นำเข้ามาจากต่างประเทศ

๔. ไม่ควรเปลี่ยนอัตราภาษีอากรบ่อยนัก เท่าที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน วัตถุประสงค์ของไทยมีการแก้ไขเปลี่ยนแปลงบ่อยครั้ง จนทำให้กฎหมายเกี่ยวกับภาษีอากรขาดเสถียรภาพ ทั้งยังก่อให้เกิดความไม่สะดวก ในการคิดอัตราภาษีและหารเสียบภาษี จึงควรถือเป็นหลักไว้ว่าไม่ควรให้มีการแก้ไขร่างหรือโดยใจจำเป็น

ในเรื่องเกี่ยวกับภาษี มีอีกเรื่องหนึ่งที่เกี่ยวข้องกัน คือ ข้อตกลงระหว่างประเทศ เพื่อป้องกันภาษีซ้อน (Double Taxation) ซึ่งมีความสำคัญต่อการจูงใจให้ทุน ต่างประเทศเข้ามาลงในประเทศ ทั้งนี้เพราะตามหลักแล้ว เมื่อผู้ลงทุนต่างประเทศ ได้เข้ามาลงทุน ถึงแม้จะได้เสียบภาษีในประเทศที่เขาไปค่าเงินก็จากรแล้วก็ตาม แต่ก็ยังไม่แน่นอนว่า ทรัพย์สินของเขาจะต้อง เสียบภาษีในประเทศของเขาด้วย หากปล่อยให้เป็นอย่างนี้ ผู้ลงทุนก็จะไม่อยากจะนำเงินออกไปลงทุน เพราะต้องเสียบภาษีซ้อนถึงสองต่อ ด้วยเหตุนี้จึงได้มีการตกลงและทำสนธิสัญญากันในระหว่างประเทศ ทั้งสองโดยมีหลักการที่ว่า จะให้ผู้ลงทุนเสียบภาษีแต่เพียงแห่งเดียว ซึ่งเป็นข้อตกลงเพื่อหลีกเลี่ยง การเสียภาษีซ้อน (Treaties to avoid double taxation)

ข้อตกลงเกี่ยวกับ Double Taxation มีผลสำคัญยิ่งต่อการจูงใจของเงินทุน
ต่างประเทศ (Foreign Investment) ให้เข้ามาลงทุนในประเทศของเรา ประเทศไทย
ยังได้ทำข้อตกลงชนิดนี้กับประเทศต่าง ๆ น้อยมาก โดยเพิ่งทำสัญญาฉบับแรกกับ สวีเดน
ในปี ๒๕๐๔ ที่ญี่ปุ่น ในปี ๒๕๐๖ นอร์เวย์ ปี ๒๕๐๗ สหรัฐอเมริกา เคนซาร์และเยอรมันในปี ๒๕๐๘
ซึ่งใน ๕ ประเทศดังกล่าว มีเพียง ๒ ประเทศแรก คือ สวีเดนกับญี่ปุ่น เท่านั้นที่ได้มีการแลกเปลี่ยน
สัตยาบันสนธิสัญญาเกี่ยวกับการส่งเสริม และให้ความคุ้มครองการลงทุนระหว่างกันและกัน ๒๕๕

ข้อเสนอนี้ในที่นี้ก็คือ รัฐบาลควรจะได้ชวนชวนและใส่ใจในการตกลงทำสัญญา
เรื่อง Double Taxation กับประเทศที่พัฒนาแล้วให้มากที่สุดและโดยเร็วที่สุด เพื่อเป็นการดึงดูด
ใจให้ทุนต่างประเทศเข้ามาลงทุนในประเทศมากขึ้น เพื่อให้การพัฒนาอุตสาหกรรมเนืองไปในอัตราสูง
อันเป็นวัตถุประสงค์ของการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศในปัจจุบันพลานามัยอีกด้วย

ก) มาตรการอื่นๆ ในการส่งเสริมอุตสาหกรรมส่วนเอกชน

๑). การวางมาตรการเพื่อปกป้องอุตสาหกรรมในประเทศ อุตสาหกรรมใน
ประเทศที่ตั้งขึ้นใหม่ สมบูรณ์ในการผลิตจึงมักจะสูงกว่าสินค้าชนิดเดียวกันที่ผลิตโดยต่างประเทศ ยิ่งไป
กว่านั้นบางครั้งยังถูกบริษัทตัวแทนการค้าส่งสินค้าชนิดเดียวกันเข้ามาทุ่มตลาดได้ โดยวิธีตั้งสินค้าเข้ามา
กักตุน ตกลงขอลดราคาสินค้าจากโรงงานในต่างประเทศ เพื่อทุ่มตลาด ซึ่งทำให้เพราะโรงงานที่
ผลิตของจากต่างประเทศเป็นโรงงานที่ลดค่าเนิการผลิตมาเป็นเสถียรภาพ จนกระทั่งหักค่าเสื่อมราคา
ของสินทรัพย์ถาวร (เครื่องจักร อุปกรณ์ และสิ่งปลูกสร้าง) ออกหมดแล้ว จึงอยู่ในฐานะลอบตัว ที่จะ
แข่งขันด้วยการลดราคาสินค้าเพื่อทุ่มตลาดของโรงงานเล็ก ๆ ที่เริ่มผลิตได้ภายในประเทศ

๒๕๕ รายละเอียดเกี่ยวกับสนธิสัญญา ดูจาก "บันทึกคำชี้แจงเรื่องความตกลงระหว่างประเทศไทย
และสวีเดน เพื่อป้องกันการแข่งขันอันเกี่ยวกับภาษีจากเงินได้ และภาษีจากทุน"

ข่าวประชาสัมพันธ์พิเศษที่ระลึกในโอกาสคล้ายวันสถาปนา กระทรวงเศรษฐกิจ ๒๐ สิงหาคม ๒๕๐๗

หน้า ๒๒๕-๒๕๐ และ Chatthip Nartsupha The Promotion of Direct foreign
Investment in Thailand (Department of Foreign Service and Diplomacy:
Faculty of Political Science - Chulalongkorn University: 1965)

ด้วยเหตุนี้ รัฐบาลจึงต้องมีนโยบายคุ้มครองอุตสาหกรรมภายในของตนเอง การให้ความคุ้มครองแก่อุตสาหกรรมภายในชั่วระยะเวลาหนึ่ง เป็นการเสริมสร้างอุตสาหกรรมภายในประเทศให้มีความมั่นคง และพร้อมที่จะแข่งขันกับอุตสาหกรรมของต่างประเทศได้ในอนาคต การคุ้มครองนี้ ควรกระทำไปเฉพาะในกรณี que เห็นว่าอุตสาหกรรมนั้นในระยะต่อไปสามารถดำเนินกิจการไปได้โดยลำพัง โดยสามารถผลิตสินค้าได้ในราคาต่ำ มีภาวะทางเศรษฐกิจอันเหมาะสม มีวัตถุดิบ แรงงาน อุปกรณ์ทางเทคนิคพอ รวมทั้งมีโอกาสที่จะแข่งขันกับสินค้าของต่างประเทศ ทั้งคุณภาพและราคา แก่การคุ้มครองด้วยการจำกัดสินค้านำเข้า หรือวิธีการตั้งกำแพงภาษีนำเข้าก็ตาม ควรกระทำภายในระยะเวลาจำกัด เพราะการจำกัดดังกล่าว ย่อมกระทบกระเทือนผู้บริโภคนานาชาติ ซึ่งจะต้องเป็นผู้รับภาระซื้อสินค้าแพง และอาจไม่ได้คุณภาพดีเทียบเท่ากับประเทศ

ปัจจุบันประเทศไทยมีพระราชบัญญัติป้องกันการทุ่มตลาดอยู่ แต่ยังมีได้มีการนำมาใช้ อย่างมีประสิทธิภาพ ดังนั้น จึงควรจะได้นำมาใช้อย่างมีประสิทธิภาพ วิธีการคุ้มครองดังกล่าว อาจนำเอาวิธีการ จำกัดสินค้านำเข้าหรือการ ตั้งกำแพงภาษี มาใช้ตามความเหมาะสม ทั้งนี้ รัฐบาลคงคอยศึกษาค้นคว้า เหตุการณ์อยู่ตลอดเวลา ถ้ามีเหตุผลสมควรแก่การปกป้องแล้ว รัฐบาลคงเข้ามาพิจารณาการบางอย่างใดอย่างหนึ่งที่เหมาะสมโดยทันที เพื่อเป็นการช่วยเหลือ อุตสาหกรรมภายในประเทศให้มีความมั่นคง เป็นปึกแผ่นต่อไป

๒). ความร่วมมือของหน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง หน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาอุตสาหกรรม ยังจำเป็นการชักจูงกันอยู่มาก วันเป็นผลทำให้การลงทุนไม่ก้าวหน้าไปเท่าที่ควร ยกตัวอย่างเช่น ผู้ได้รับการส่งเสริม ตามพระราชบัญญัติส่งเสริมการลงทุน ได้รับสิทธิพิเศษให้เข้าผู้ชำนาญการจากต่างประเทศเข้ามาในประเทศไทยได้ ในทางปฏิบัติก็เกิดปัญหาเกี่ยวกับวีซ่าเข้าเมืองกับ กรมตรวจคนเข้าเมือง ซึ่งอีกคนว่าต้องปฏิบัติให้เป็นไปตามกฎ โดยไม่มีการอะลุ้มอะล่วยกัน หรือผู้ส่งเสริมได้รับการยกเว้นอากรขาเข้า เครื่องจักรต่าง ๆ ก็มักประสบปัญหากับการปฏิบัติงานของกรมศุลกากร นอกจากนี้ เมื่อผู้ส่งเสริมจะตั้งโรงงาน ก็ต้องไปขออนุญาตตั้งโรงงานต่อกระทรวงอุตสาหกรรม ซึ่งก็ประสบความลำบากเช่นกัน การที่เป็นเช่นนี้ ก็เพราะขาดความร่วมมือประสานงานกันระหว่างหน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง ทำให้การพัฒนาอุตสาหกรรมและการส่งเสริมการลงทุนต้องช้าไปกว่าที่ควร ชิวเสียดณะก็คือ การจะได้ออกตั้งกรมการขึ้นคณะหนึ่ง จากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อศึกษาตัวชี้ที่จะว่านวยความสะดวกให้แก่ผู้ส่งเสริมการลงทุนยิ่งขึ้น และเร่งจับข้อขัดแย้งระหว่างหน่วยงานต่าง ๆ ให้หมดไป เพื่อให้การลงทุนเป็นไปได้อย่างมีประสิทธิภาพ

๓). การขยายตลาด จัดเป็นปัญหาสำคัญประการหนึ่ง ตลาดเมืองไทยยังเล็กมาก ทั้งนี้เพราะรายได้คนบุคคล (Per Capita income) บังอยู่ในระดับต่ำ อำนาจในการซื้อ (Purchasing Power) ยังมีน้อย ด้วยเหตุนี้ รัฐบาลจึงพยายามยกระดับมาตรฐานการครองชีพของประชาชนให้สูงๆ เพื่อว่าเมื่อประชาชนมีรายได้สูง อำนาจในการซื้อ (Purchasing Power) ก็จะสูงตามมากด้วย ตลาดภายในประเทศก็จะใหญ่ขึ้น อย่างไรก็ตาม การจะหวังพึ่งตลาดภายในอย่างเดียวน่าเพียงพอไม่ จะต้องขยายตลาดออกไปยังตลาดต่างประเทศอีกด้วย ซึ่งการจะทำเช่นนี้ได้สินค้าที่มีลึคต้องมีคุณภาพและราคาไม่แพงเกินไปกับสินค้านิคเกี่ยวกับรองต่างประเทศ ซึ่งรัฐบาลอาจเข้ามาควบคุมได้ โดยการควบคุมคุณภาพให้ได้ตามมาตรฐาน ควบคุมการออกกฎหมายควบคุมคุณภาพสินค้าเมื่อผลิตได้ หรือควบคุมกรรมวิธีการผลิตให้มีคุณภาพสูง และช่วยเหลือในประการอื่น ๆ เช่น ไม่เก็บภาษีสำหรับสินค้าที่ส่งออก เพื่อให้ผู้อุตสาหกรรมในประเทศสามารถส่งไปขายแข่งขันกับต่างประเทศได้

๘). ความมั่นคงของประเทศ จัดเป็นบรรยากาศการลงทุนที่สำคัญประการหนึ่ง พิจารณาจากเสถียรภาพภายในประเทศ ปรากฏว่า เสถียรภาพของรัฐบาลมั่นคง เสถียรภาพทางการเงิน คร่าถล่มล้มเหลว แต่เสถียรภาพภายนอกประเทศ การที่เมืองทหารซีไอประจําอยู่ในไทย สนับสนุนการณ ของประเทศเพื่อนบ้าน เช่น ลาว, เขมร, ทมิฬ ไม่จําคอยู่ในสภาวะที่เป็นปกติมัก อาจทำให้ผู้ลงทุน ชาวต่างประเทศ เกิดความไม่แน่ใจในการที่จะนำเงินมาลงทุน

ทั้งนี้จะต้องพยายามหาทางสร้างความเข้าใจให้แก่ผู้ลงทุนโดยทราบถึงบรรยากาศ อันแท้จริงของประเทศไทย ว่ามีหลักประกัน และประสิทธิภาพเพียงใดในการรักษาความสงบ และเสถียรภาพภายในประเทศอย่างถาวร โดยเฉกาะชาวต่างชาติของประเทศไทย มักถูกเผยแพร่ไป ในทำนองที่จูงใจให้เห็นว่า สภาพของประเทศไทยอยู่ในภาวะอันน่าหวาดวิตกจนเกินความจริง เรื่องนี้ ควรมอบให้เจ้าหน้าที่ของสถานทูต หรือ กงสุลไทยในต่างประเทศ ที่จะต้องทำหน้าที่เผยแพร่และแถลง ข้อเท็จจริงให้ชาวต่างประเทศทราบ เพื่อให้เกิดความมั่นใจในการที่จะนำเงินมาลงทุนในประเทศไทย

๙). การลงทุนร่วมกัน (Joint Venture) ข้อเสนองานนี้เกิดจากข้อเท็จจริงที่ว่า ผู้ประกอบการในประเทศไทย มักจะมีเงินทุนจำกัดไม่พอกับการประกอบอุตสาหกรรม ขนาดใหญ่ได้ ทั้งยังขาดความรู้ทางการจัดการ ส่วนผู้ลงทุนต่างประเทศก็ไม่กล้านำเงินมาลงทุนใน อุตสาหกรรมใดอุตสาหกรรมหนึ่งล้วน ๆ เนื่องจากมีความไม่แน่ใจว่ารัฐบาลจะเว้นคําสั่งกิจการของตน ไปหรือไม่และรวมทั้งไม่ไว้ใจต่อเสถียรภาพ (Stability) ทั้งภายในและภายนอกประเทศ ด้วยเหตุนี้จึงกล่าว ถ้าวรวมเอาทั้งสองฝ่ายเข้าด้วยกัน ก็จะก่อประโยชน์ต่อการลงทุนในประเทศเป็น อย่างมาก และผู้ลงทุนต่างประเทศก็จะเกิดความมั่นใจว่าจะไม่ถูกรัฐบาล เว้นคําสั่งกิจการของตน ทั้ง ยังมีความมั่นคงมากขึ้น ส่วนผู้ลงทุนชาวไทยก็จะได้ประโยชน์ที่จะใช้ทุนต่างประเทศที่ร่วมลงทุนนั้นขยาย กิจการอุตสาหกรรมให้ใหญ่โตขึ้นได้ รวมทั้งได้เรียนรู้ประสบการณ์ต่าง ๆ จากผู้ลงทุนต่างประเทศ เกี่ยวกับเรื่องนี้ รัฐมนตรี พจน์ สารสิน ในฐานะประธานกรรมการส่งเสริมการลงทุน ได้กล่าว สุนทรพจน์ไว้ว่า "..... ชาวเขาเชื่อมั่นในการลงทุนร่วมกัน ทั้งนี้เนื่องจากความจริงที่ว่า

อุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดใหญ่ ไม่ค่อยเข้มแข็งผลิตภัณฑ์สำหรับตลาดภายใน หรือเพื่อแทนที่
สินค้าขาออกเท่านั้น ถ้าเราต้องการแข่งขันในตลาดการลาระหว่างประเทศ เราจะต้องเรียนรู้จาก
ประเทศผู้ซึ่งได้รับความสำเร็จมาแล้ว" ๒๒๐

การลงทุนร่วมกัน (Joint Venture) นี้ ยังก่อให้เกิดประโยชน์แก่ประเทศอีก

คือ

- ๑. ขอนให้นโยบายของผู้ลงทุนชาวต่างประเทศ กับความชำนาญชำนาญงานสอดคล้อง
กับนโยบายของประเทศ มีผลิตภัณฑ์ต่างประเทศ เทคโนโลยีอยู่ในกรอบของระบบเศรษฐกิจของ
ประเทศ
- ๒. เป็นการส่งเสริมทุนภายใน และความชำนาญงานของแรงงานคนไทย ตลอดจน
สนใจอำนาจ การควบคุมงานให้อยู่ในมือของคนไทย
- ๓. เป็นวิธีหนึ่งที่จะแก้ปัญหาการขาดแคลนผู้มีความรู้ในการบริหารงานอุตสาหกรรม

ได้

ปัญหาอีกประการหนึ่งที่ต้องคำนึงถึงคือ คนไทยยังไม่คุ้นเคยกับการประกอบ
อุตสาหกรรม และแรงงานในประเทศส่วนใหญ่ยังเป็นแรงงานประเภทไร้ฝีมือ ในด้านการปรับปรุง
คุณภาพของแรงงานนั้น รัฐบาลก็ได้แสดงเจตจำนง ไว้ในแผนพัฒนาฯ ว่า จะมุ่งส่งเสริมการศึกษา
ในด้านวิชาชีพจะเป็นสำคัญ เพื่อให้แรงงานมีฝีมือที่จะใช้ในกิจการอุตสาหกรรมมีชื่อเสียง ส่วนข้อที่ว่า
คนไทยยังไม่คุ้นเคยกับการประกอบอุตสาหกรรม รัฐบาลก็ได้หาทางส่งเสริมผู้ลงทุนชาวต่างประเทศ
(Foreign Investors) ให้เข้ามาลงทุนในประเทศไทย รวมทั้งสนับสนุนให้มีการลงทุนร่วมกัน
(Joint Venture) อันจะทำให้คนไทยตื่นตัว และมีประสบการณ์ที่จะเข้ามาประกอบกิจการ
อุตสาหกรรมเพิ่มขึ้น

เท่าที่กล่าวมาแล้วทั้งหมด เป็นการศึกษาดังปัจจุบันการส่งเสริมอุตสาหกรรมส่วนเอกชน
 รวมทั้งอุปสรรคที่เกิดขึ้น หรือข้อบกพร่อง เพื่อเป็นแนวทางในการนำไปแก้ไขปรับ
 ปรุงมาตรการส่งเสริมการประกอบอุตสาหกรรมในประเทศให้สัมฤทธิ์ผล ถึงแม้ว่าปัจจุบัน
 ประเทศไทยจะเป็นประเทศเกษตรกรรม โดยมีรายได้ประชาชาติส่วนใหญ่มาจากเกษตรกรรมอยู่
 ก็ตาม แต่การจะหวังพึ่งรายได้จากเกษตรกรรมเหมือนแต่ก่อนหาเพียงพอไม่ เมื่อมองเศรษฐกิจ
 ของประเทศในระยะยาว อุตสาหกรรมนับวันจะทวีความสำคัญขึ้นเป็นลำดับ เพราะเมื่อประชากร
 เพิ่มขึ้นจากประมาณ ๓๐ ล้านคนในปัจจุบันเป็น ๔๕ - ๕๐ ล้านคนในระยะอีกไม่กี่ปีข้างหน้า
 ตลาดภายในประเทศก็จะกว้างขวางพอสำหรับการตั้งอุตสาหกรรมขนาดใหญ่ รวมทั้งผู้มีความรู้ใน
 การบริหารงาน แรงงานที่มีฝีมือ ตลอดจนเงินสำหรับลงทุนทั้งจากภายในและนอกประเทศก็เพิ่มขึ้น
 และเมื่อปัจจุบันการพัฒนาอุตสาหกรรมมีพร้อมมูลเช่นนี้ จะเป็นผลส่งให้การพัฒนาเศรษฐกิจของชาติ
 ดำเนินไปด้วยดี อันเป็นการยกระดับมาตรฐานการครองชีพ ระดับรายได้ต่อบุคคล และระดับการมี
 งานทำของประชาชนให้อยู่ในอัตราที่น่าพอใจ อย่างไรก็ตาม ผู้เขียนอาจจะหวังไว้มากเกินไป
 เพราะเพียงแต่ประชากรเพิ่มเท่านั้น ผลดีต่าง ๆ ที่คาดไว้อาจจะไม่เกิดขึ้นก็ได้ ซึ่งเป็นเรื่อง
 จำเป็นต้องติดตามผลต่อไปในอนาคตข้างหน้า

วิทยานิพนธ์เรื่อง "สถาบันส่งเสริมอุตสาหกรรมส่วนเอกชนตามแผนพัฒนาการ
 เศรษฐกิจแห่งชาติ" ฉบับนี้ คงจะมีประโยชน์อยู่บ้างในแง่ที่เป็นการศึกษาเพื่อหาข้อบกพร่องและปรับ
 ปรุงการปฏิบัติงานของสถาบันดังกล่าว ให้มีประสิทธิภาพอย่างสมบูรณ์ ขจัดอุปสรรคของการปฏิบัติ
 งานให้หมดสิ้น เพื่อจะได้เป็นตัวจักรสำคัญที่จะช่วยพัฒนาอุตสาหกรรมของประเทศให้เป็นไปกาม
 เป้าหมายที่กำหนดไว้ในแผนพัฒนาการ เศรษฐกิจแห่งชาติทุกประการ

.....